

pasívně nesete svoje členství, anebo se stáváte lhotejnými z pochopitelné omrzlosti, na vás je, abyste projevili svou vůli k nápravě v komunistické straně, ke znovuobnovení její síly. Uvědomte si, že nadešla osudná hodina strany, jež vznikla a vyrostla, aby se stala nástrojem opravdu proletářské revoluční politiky. Uvědomte si, že v rozhodnou hodinu musíte, máte-li zájem o stranu, promluvit sami a nenechat se vléci bezvolně do slepé uličky, kam vás chce vést neschopné velikášství soudruhů z vedení strany, jež má s leninským učením společná jen slova, ale jemuž je skutečný leninský duch zhola cizí.

Ujměte se iniciativy, vynuťte si nápravu! Nechat je svolán mimořádný sjezd strany, nechat je zlikvidován ve smyslu jednoty spor o odborové organizace, nechat jsou do vedení strany dosazení komunisté, kteří chtějí jednotu a davovost strany, odstraňte frakční terorismus a uveďte stranu ve stav, kdy dělnické masy nabudou znova víry v sebe a ve vedení, jež si samy zvolily. Komunistická strana je v nebezpečí, soudruzi! Nikdy ještě nebyla ve větším. Každé její zeslabení znamená nový úspěch reakce, v níž se dusíme. Musíte promluvit, musíte jednat, nechcete-li, abyste jednoho dne stáli nad troskami toho, co jste milovali, več jste věřili a oč jste se opírali ve svém boji za jednotu dělnictva a za lepší zítřek proletariátu Československé republiky. Povězte nahlas, co si myslíte: že nejste spokojeni, že nechcete sektářství, ale jednotu, že si přejete mimořádný sjezd a že na něm chcete rozhodovat.

Podepsáni: Josef Hora, Marie Majerová, Helena Malířová, St. K. Neumann, Ivan Olbracht, Jaroslav Seifert, Vladislav Vančura

Sedm českých spisovatelů, organizovaných v komunistické straně, vydalo leták proti straně. Sedm členů KSČ se dopustilo činu po stránce formální navlas stejného, jaký svého času — po vyloučení Jana Skály — provedli Karel Vaněk a MUDr. Bouček.

Každý člen komunistické strany má právo uplatňovat své mínění uvnitř strany, ve své buňce, na konferencích a sjezdech. Každý člen komunistické strany má právo obrátit se se svými projevy k ústředí strany a v případě nutnosti i k nejvyšší instanci světového komunistického hnutí, ke Komunistické internacionále. Sedm spisovatelů ne zvolilo tuto cestu. V době předsjezdové diskuse, kdy každému členu strany byla dána nejširší možnost projevit svůj názor na další vedení dělnických zápasů, sedm spisovatelů mlčelo. Dnes vystupují před měšťáckou veřejností, aby v okamžiku, kdy strana vede nejúpornější zápas s likvidátory a rozkolníky Rudých odborů, vyzvali členstvo k odboji proti pravoplatným sjezdem řádně a jednomyšlně zvolenému vedení strany, aby se pokusili rozrazit jednotnou frontu všech poctivých revolučních dělníků, bojujících proti likvidátorům, reformistům a policii, která nad nimi drží ochrannou ruku.

Žádnému členu komunistické strany, ať je slavný spisovatel nebo prostý dělník, není dovoleno, aby před měšťáckou veřejností vystupoval proti straně. Autoři a inspirátoři projevu

sedmi jsou si dobře vědomi, že z takového činu proti straně se vždy vyvozovaly a budou vyvozovat nejostřejší důsledky. Jsou si vědomi, že jejich čin je nejen nejhrubším porušením stranické disciplíny, která platí pro každého, nýbrž že je v pravém slova smyslu činem rozbíječským.

Takový čin si bere na svědomí jen ten, kdo se chce s politikou komunistické strany rozejít na celé čáře. A proto musí dělníci velmi bedlivě uvažovat, jaké politické příčiny vedly sedm spisovatelů a jejich inspirátory k tomuto rozkolnickému kroku, jakou politiku navrhuji dělnické třídy ti, kdo jsou přesvědčeni, že museli vystoupit i za cenu rozkolnických kroků.

Na první pohled je v projevu sedmi velmi málo politicky zásadního. Autoři se nevyslovují, považují-li za správná usnesení VI. kongresu Kominterny a V. sjezdu naší strany, souhlasí-li se zostřeným bojem proti reformismu, s novou strategií a taktikou hospodářských bojů, s perspektivami politické situace a taktickými směrnicemi, jak je vytyčily Kominterny a naše strana. Na první pohled by se zdálo, že jediným požadavkem sedmi je svržení dnešního vedení strany a opětné dosazení skupiny Jílek — Bolen, která se ve vedení tak „osvědčila“. To je na politickou platformu trochu málo, zvláště když jí píše dosavadní politický redaktor ústředního orgánu strany. Má-li být svolán mimořádný sjezd strany jen proto, aby se dostalo znovu k veslu několik dělnictvem odsouzených veličin Jílkovy skupiny, pak je zbytečno s tímto požadavkem vůbec polemizovat.

Ale projev sedmi přece politickou platformu obsahuje. Je sice skryta — jak to vždy u oportunistů bývá, ale je tu, a je to platforma oportunistické skupiny Jílkovy — Bolenovy, vyvíjející se rapidním tempem k otevřenému likvidátorství.

O této skupině se mnozí členové dlouho domnívali, že je levá. Někteří ji považovali dokonce za ultralevou. Ale dnes je každému jasno, že vůdcové této skupiny jsou vyložení oportunisté, kteří chtějí vést stranu doprava, směrem k reformismu, a nedaří-li se jim to, sahají i k rozkolnickým krokům.

Tato ideologie je také velmi zřejmá z projevu sedmi spisovatelů, jehož politická linie se shoduje s prohlášeními soudruhů Bolena a Jílka a za který je politicky odpovědný Ivan Olbracht, člen Jílkovy skupiny.

V jaké situaci byl vydán projev sedmi spisovatelů? V okamžiku, kdy likvidátoři v MVS se násilím a podvodem zmocnili dělnické organizace, kdy obsadili policií její jmění, kdy dali zatknout řadu dělnických funkcionářů a kdy veškeré dělnictvo — členstvo Rudých odborů vede proti nim jednotný, úporný a rozhořčený boj. A projev sedmi spisovatelů nejen nenalézá ani slova odsouzení pro rozkolníky, chráněnce policie a lupiče dělnického majetku, nejen ani slovem se neobrací proti uzurpátorům, kteří v zájmu buržoazie chtějí převést část Rudých odborů do tábora stávkokazeckého reformismu, nýbrž napadá na celé čáře vedení strany a dává likvidátorům za pravdu.

„V komunistické straně...“ praví projev, „staly se události, jež všechno dělnictvo a všechny příslušníky naplnily odůvodněnou roztrpčeností.“ Ne tedy v Rudých odborech, ale v komunistické straně se staly věci, jež Ivana Olbrachta a jeho druhy roztrpčují. Haisův puč, povolání policie proti dělníkům, denunziace dělníků u policie likvidátorskými rozbíječi..., to vše sedm spisovatelů nepobuřuje.

Ale pobuřuje je postup strany. Pobuřuje je, že dělničtí delegáti na V. sjezdu, zvoleném nejdemokratičtější cestou a po nejrozsáhlejší a nejotevřenější diskusi, kterou znají dějiny naší strany, jednomyslně odsoudili a svrhli neschopné a oportunistické Jílkovo vedení. Rozčiluje je, že revoluční dělníci si nedali líbit Haisův puč a nepodrobili se diktátu likvidátorských sekretářů a policie. A dále! Dochází prý k rozkolům, jež „plynou z chyb, kterým propadají soudruzi, kteří v naprostém nepochopení dělnické povahy i celkové situace vedou československý proletariát do politicky ryze frakčního hazardu, jenž nemůže skončit jinak, než zničením davovosti KSČ a podlomením útočné síly proletariátu v našem (!) státě“.

Tedy: rozkol v Rudých odborech nezavinili likvidátoři, nýbrž vedení strany! Vedení strany prý nechápe „dělnickou povahu“ a „celkovou situaci“. A konečně: politikou vedení je prý ohrožen masový charakter strany.

Už jste viděli oportunistu, který by nepočínal pokřikem: „Je ohrožen masový ráz strany“? Nezačínal s tím Bubník, nehlásali to Skála, Ečer, Kovanda? Už jste viděli sociálpatriota, který by neřikal, že politika komunistů plyne z neznalosti dělnické povahy a celkové situace v „našem státě“? Stačí citát z věřejšího Práva lidu:

„Je pozoruhodné, že právě levě orientovaní komunističtí spisovatelé kritizují slovy neobyčejně důraznými a tvrdými tzv. levý kurs dnešního polbyra. Praví o něm, že se ocitl ‚v naprostém nepochopení ‚dělnické povahy‘ i situace československého proletariátu, tedy že dnešní vedení komunistické strany je úplně a naprosto nedělnické — to říkali jsme a říkáme i my — že vývoj KSČ směřuje ke zničení její davovosti (Šmeral říkal ‚masovost‘), že KSČ činí z komunistických dělníků ‚pokusné kráľky papírového revolucionářství‘, že dále ‚nadešla osudná hodina strany‘, kterou vede ‚neschopné a dětinské velikášství soudruhů z vedení strany‘, a končí v kacířském volání, aby byl svolán mimořádný sjezd KSČ. Je také pozoruhodné, že se v tomto projevu ani slovem nepraví ničeho o osamostatnění ‚Rudých odborů‘ od politického vedení KSČ, že se vůbec neoduzuje akce generálního sekretáře MVS Haise.“

Ano, Právo lidu dobře chápe politickou platformu svých spojenců. „Frakční terorismus“, „nezralý fanatismus“, „sekretářství“, „pokusní kráľci papírového revolucionářství“ — to je nejen terminologie, ale také ideologie kovandovců a sociálních demokratů.

Shrnujeme: Sedm spisovatelů se dopustilo nejhrubšího porušení disciplíny. Sedm spisovatelů vyzývá členstvo k po-

vstání proti vedení strany. Sedm spisovatelů ani slovem neprotestuje proti rozbíječství likvidátorů. Sedm spisovatelů dává Haisovi za pravdu tvrzením, že vedení strany zavinuje rozkol v Rudých odborech. Sedm spisovatelů tvrdí, že revoluční taktika strany neodpovídá „dělnické povaze“ a „celkové situaci“. Sedm spisovatelů se hlásí k politické platformě likvidátorů a sklízí za to pochvalu a souhlas Práva lidu.

Taková je situace. Likvidátorská fronta se rozšířila o skupinu zbankrotovavších politických vůdců Jílkovy—Bolenovy skupiny. Rozšířila se i o několik významných jmen literátů, kteří s komunismem sympatizovali a mají legitimaci KSČ.

Měšťácký tisk přirozeně má radost. Hledme: odboroví vůdcové, sekretáři, spisovatelé, prý i řada poslanců a senátorů odpadá od revolučního komunismu a vrací se ke „zdravému rozumu“ reformismu. Buržoazie zapomíná na jedno: komunistická strana a revoluční hnutí nejsou vybudovány ani na sekretářích, ani na poslancích a senátorech, ani na spisovatelích. Komunistickou stranu tvoří revoluční dělnictvo. Toto revoluční dělnictvo dnes pod vedením ústředí strany bojuje jednotně proti likvidátorům. Ono se vypořádá také s jejich pomocníky.

Právo lidu nazvalo tragickým omylem, že sedm spisovatelů tak dlouho vydrželo v komunistické straně. Snad to byl skutečně tragický omyl, že lidé radikálně maloměšťáckých názorů, kteří snad mohli revolučnímu hnutí prokázat řadu platných služeb jako sympatizující, přišli přímo do řad strany, aby se pak v kritickém okamžiku pokusili její řady rozbít. Ale tady tragický omyl končí a začíná omyl tragikomický. Sedm spisovatelů, kteří se domnívají, že odpovídá „dělnické povaze“ v dnešní době zostřených třídních bojů a prohloubené krize kapitalistického řádu likvidátorská politika, pohoří u dělnictva stejně jako jejich bubníkovští a ečerovští předchůdci.

(Rudé právo)